

IV. rész

Az Erő Diadala

2. fejezet

Chimera

65 ABY, 5. hónap, 6. hét, Centaxday:

A Chimera sebesen szelte a kozmosz végtelenét a hipertérben, miközben kapitánya, James Skywalker kíváncsi pillantásai közepette figyelte a csillagok sebesen cikázó áradatát a kék szemeivel. Magányos farkas volt most, egyedül indult útra, hogy teljesítse azt, mit kötelességének érez megtenni, s melyet a Rend többi tagja oly nagymértékben ellenzett. Viszont most nem érdekelte a többiek véleménye, ezt mindenképpen véghez kell vinnie.

- Beavatnál? – hallatszott egy szelíd, női hang mögüle, valósággal megfagyasztva a vért ereiben. *Hogy nem vette észre?* Hátra fordulva Lyn kecses alakja rajzolódott ki előtte, ki a szokásos, finom bőréhez szorosan simuló öltözetét viselte.

- Te hogy kerülsz ide? Nem megmondtam, hogy...

- Hogy „Egyedül kell mennem, mert ez neked túl veszélyes, és ha elkapnak: ezt és azt fogják tenni veled”? Igen, mondtad. Viszont kizárt, hogy egyedül fogd magad, keresztülmenj a fél világegyetemen és egy karcolás nélkül hozd vissza Snel mestert, ez még neked is nagy falat. Mindenképpen szükséged lesz egy segítőtársra.

- De ez nem a te harcod, téged a galaxis másik felére küldtek, ha akartál se lehattél volna ott. Velem ellentétben Lyn, nekem ott kellett volna lennem, velük együtt harcolnom. Akkor talán másképp alakultak volna a dolgok, talán... még Draka is élne.

- Ötvennyolc csillagromboló támadt rájuk, semmin sem változtathattál volna. Ha odamész, te is meghalsz, vagy elfognak, akárcsak Snel mestert. Különben sem hibáztathatod magad azért, mert jelen akartál lenni a saját fiad születésénél, ahelyett, hogy sebesülteket mészárolsz – a házasságkötés azon kevés dolog közé tartozott, melyről az Új Jedi Rend tagjai még a régi állapotok visszaállítása érdekében sem voltak hajlandóak lemondani.

- Igaz... már egyébként sem számít – felelte James, végre felülkerekedve érzelmei viharán. Nehéz dolog az, ha egy jó barátot veszít az ember, s ő tegnap oly sokat veszített.

- És minden rendben ment? – a férfi némán bólintott, enyhe mosollyal az arcán élete talán legörömtelibb eseményére. El sem hiszi, hogy milyen gyorsan elrepült az a kilenc hónap azt a bizonyos Núbiai éjszakát követően, melynek eredményeképp most egészséges lánygyermek született, kinek a Minah nevet adták, melyben még aznap megegyeztek, ha lány születne.

- Mellesleg, hogyan is jutottál fel a fedélzetre? – elvégre senkinek sem szólt erről a legmegbízhatóbb ismerősei kivételével, s tőlük biztosan nem tudhatta meg.

- Már itt voltam, mikor elindultál. A Templomban levágott jeleneted után nem volt nehéz kitalálni, mit is keres egy végsőig lestrapált, utas nélküli Nebulon fregatt a Főváros körül, félórával azután, hogy nyomod veszett. Szóval, diszkrétebben is intézhettél volna a dolgokat. Viszont, ha már itt vagyok, érdekelne, mit is tervezel a Tythannel? – így nevezik a hajót, melyen jelenleg tartózkodnak.

Ekkor már végéhez is ért az utazásuk, s a Tythan hatalmas robajjal tört elő a csillagok áradatából, egyenesen egy birodalmi romboló előtt, melyen Tia'ra mesternek, az általa tudati üzenetekben megadott koordináták alapján tartózkodnia kell. Legalábbis elméletileg, de most már csak reménykedhettek igazukban, ugyanis az előttük tornyosuló csillagromboló éppenséggel az Interdictor osztályt képviselte. Tehát már nincs visszaút.

- Pofon egyszerű – vágta rá Skywalker. Elvégre meglehetősen egyszerű feladat elé néztek. Mindössze harc és mozgásképtelenné kellett tenniük az előttük tornyosuló 1600 méter hosszú szörnyeteget a saját, alig 300 méter hosszú bárkájukkal, melynek sem az elhárító pajzsa, sem pedig a fegyverzete nem működik. – Belemegyünk, álljunk ütközőpályára!

Utálom, amikor ezt csinálja – visszhangzott a twi'lek tudatában, ahogyan eleget tett a kérésnek – hiszen most nem hivatalos akción voltak, nem számított a ranglétra, viszont mégis igyekeztek tiszteletben tartani. – Koordináták betáplálva. Egyébként hová is fogunk húzódni a becsapódás előtt? Ugye tudod, hogy ebből a hajóból nem marad majd túl sok minden?

- Nem, valószínűleg mindenki meghal a fedélzetén...

Hevesen süvített végig a szél Myrkr egykor étellel teli talaján, melyet most lángoszlopok és gomolygó, fekete füstfelhők szabdaltak a megannyi sebesen cikázó lézernyaláb éles moraja közepette. Hatodik napja volt ez a függetlenségi háborúnak, melyet az egyre erősödő köztársasági jelenlét robbantott ki, ezen kicsiny, épp a határon fekvő rendszeren.

Az itt élők ugyanis nem akartak a kibontakozó konfliktus részesei lenni, mely rövidesen rájuk zúdulni készült. Enar Gahen ugyanis tökéletesnek találta a rendszert egy átfogó támadás előkészületeihez, melynek célja a környező birodalmi rendszerek megszállása, de ehhez az irányításuk alá kell vonni ezen erdős planétát. S a tisztogatásnak címkézett háború túlnőtt az itt élő néhány millió ember érdekein.

Mi volt az milliárdokéhoz képest?

Egy ilyen méretű konfliktusban még a jó sem tetszeleghetett állandóan a már megszokott szerepében. Még a büszke Köztársaságnak is be kellett látnia, hogy néha vérnek kell folynia a többség java érdekében, de ezzel sokan nem értettek egyet.

S ők most mind ide csődültek, hogy gátat szabhassanak terveiknek, de az már az első napon tisztázódott, hogy túl nagy az agresszorok fölénye, így csak egy valakihez fordulhattak segítségül. Magához a Birodalomhoz mentek, már ami megmaradt belőle. Így esett, hogy most, a hatodik napon már nem néhány fegyveres felkelő küzdött odalent, Enar hadaival szemben. Hanem képzett rohamosztigosok és roppant harcjárművek kígyóztak most talaján.

Romba döntve az egykor étellel teli világ felszínét.

Egyszer csak ez kicsiny hajó suhant elő a felhő közül, egyenesen a tűz haragosan háborgó áradata, a csatamező közepe felé. A hevesen záporozó lézernyalábok és a megannyi utánuk lőtt rakéta közepette egyszer csak Snel mester hangja törte meg a féktelen pusztítás moraja és döbbenete közepette a fedélzeten kibontakozó csendet.

- Ne feledd, Dex, ez az utolsó próbád. Ha teljesíted, beleegyezem, hogy lovaggá üssenek – közölte a 32 éves togruta első tanítványa felé fordítva szeméinek örömteli pillantását. A férfi – hisz már 21 is elmúlt mostanra – azonban nem mosolygott vissza rá. Tudta, hogy ereje 3 más lovagén is túlmutat, nem értette, hogy mestere miért késlelteti továbbra is a lépést, melyet véleménye szerint már évekkal ezelőtt meg kellett volna tennie.

- Mint a múltkor? – csattant fel idegesen, kissé unott hangnemben. Az előző küldetésükkor is pontosan ugyanezt mondta, és az azelőttin is, s az azt megelőzőn is.

- Nem, most a becsületszavamot adom rá, hogy beleegyezem – ekkor a pilóta hajmeresztő manővereinek köszönhetően még viszonylag sértetlenül érték el Myrkr tűz szabdalta felszínét. Dex pedig csak a vaskos leszállórampa lenyílása közben kívánczolt felelni.

- És mégis mit kell tennem? – fordult felé szkeptikusan, ha ez a végső próba, biztosan egy gigászi, már-már emberfeletti teszt előtt áll, melyet még egy wampa sem tudna kiállni. Az elméjében hamar helyet kaptak az erről szőtt, poénos jellegű gondolatai. Elképzelte, ahogyan roppant méretű harcjárművekből próbál egy kisebb halálcshellagot összeeszkábálni, vagy éppen a környező erdőségeket ysalamirimentesíteni az Erő segítségével.

- Maradj életben – hangzott a pofon egyszerű válasz Tia'ra mestertől. Elvégre sok csatában voltak már, de közülük egy sem volt ilyen heves. A túléléshez itt a nyugalom és önmérséklet is nagyban hozzájárult a puszta erő helyett, s szerinte épp ez hiányzott Dexből. Mert erős bárki lehet, attól még nem lehet minta Jedi, de még talán Sith sem.

- Ez nem lesz nehéz – jelentette ki Dex nemes egyszerűséggel, majd levetette magát a már teljesen lenyíltott, de a talaj felett még mindig három méterre lebegő rámpáról, egyenesen a sáros talajra érkezve. S mikor mestere utána ugrott, már kékesen izzó fénykardjával szelte a rohamosztigosok áradatát, akik galád módon rajtuk próbálták ütni a leszállásukat követően.

Snel már az első pillanatban érezte, hogy hatalmas szerencsájuk van, ugyanis egyetlen, az Erő meggátlására képes ysalamiri sem tartózkodott a környéken. Ezen felülismételten látta, mire képes már növendéke. Hat jól megtermett birodalmit sújtott halálra kardjának kékesen

izzó pengéjével, mikorra földet ért, s most további kettőt intézett el. Nem a padawanok közt volt a helye, tán még a mester szék sem méltatná eléggé, ez ismételten egyértelművé vált a togruta zöldes szempárja előtt. Azonban lelkének egy része mégsem volt hajlandó csak úgy beletörődni a dolgokba, túlságosan forrófejű volt még, hogy lovag lehessen.

Hiába volt az előbbi párbeszéd, még várnia kellett.

A romboló masszív lézerei azonnal heves tűzbe kezdtek, amint a hajón észlelték a Tythan közeledtét. A tény, hogy roppant hajójuk egyedül, minimális kíséret mellett tartózkodik az űr ezen Isten háta mögötti részén, egy csapásra bánni kezdték emberei. Ugyanis egy ekkora hajót képtelenség idejében elpusztítani, percek kellenének hozzá.

De már csak kósza másodpercek vannak a végzetes találkozás előtt, tudják, hogy bármit is tesznek most, sehogyan sem kerülhetik el az elkerülhetetlen eseményt. De mégsem adták fel, s mind hevesebben zúdították a fregattra lézereik zöldesen izzó áradatát, ahogyan mind közelebb és közelebb suhant feléjük hajtóművei roppant ereje által. Lyn ugyanis minden csepp energiát oda irányított a gyorsabb haladás érdekében.

Igy nem csak megkarcolják, mint James tervezte, örökre a roncsmetéőre küldik védencük fogva tartójának gigászi monstrumát. S ő most vegyes érzelmekkel figyelte, ahogyan a Tythan megannyi iszonyatos erejű találat kíséretében hatalmas lángoszlopokat maga után húzva, hegyomlásként csapódik az ellenséges hajó fedélzetébe. Oly sok, a fedélzeten tartózkodó bátor emberrel végezve – s emiatt volt szomorú Skywalker.

Viszont a tény, hogy a becsapódás iszonyatos ereje darabokra tépte a romboló jobb oldalán sorakozó generátorokat és gyakorlatilag teljesen megsemmisítette a monstrum masszív hídja és hangára közötti részt, örömmre készítette. Elvégre egy használhatatlan ócskavassal vertek tönkre egy hadihajót, melynek százszor, ha nem ezerszer több volt a stratégiai értéke. S ezzel párhuzamosan végre az akció is kezdetét vehette, Lyn már el is kezdte mondanóját.

- A teljes hajón kiment az áram, lekapcsolt a hangárt őrző ionmező. Elméletileg könnyedén be tudunk majd repülni a Chimerával – így hívták a hajót, melyen jelenleg tartózkodnak. Hisz még a fregattal együtt indult újára annak dokkoló karmainak szilárd tartásának köszönhetően, most pedig könnyedén átszállhattak rá az ütközést megelőzően. – A kijátás lesz a neheze.

- Azt bízd csak rám, már mindent tökéletesen elterveztem. A legjobb, ha te itt maradsz és kivárod a végét, neked ez túl veszélyes – figyelmeztette ismét társát, nem akarta, hogy baja essen. Hiszen most egy rohamosztagosokkal hemzsegő rombolóra indultak. Ki tudja, hogy mi várja őket odaát? S ezt még ő sem tudta, ezért sem akarta más életét is kockára tenni.

- Kizárt – vágta rá gondolkodás nélkül. – Együtt jöttünk, együtt is megyünk. Különben is, épp elégszer mentettél már meg. Ideje, hogy lerójak egy kicsit a tartozásomból – ekkor az egyik terminálon elindította a robotpilóta által generált manőversort, mely egyenesen a hangár közepébe repíti majd őket, valamint az álcázást is lekapcsolta. Egyébként sem volt szükség rá, tekintve, hogy a romboló már nem több egy romhalmaznál.

- Nem akarlak lelombozni, Lyn. De ha ezt túléljük, csak úgy úszni fogsz az adósságban – jelentette ki Skywalker teljes magabiztossággal, szívből remélte, hogy így lesz. Nem látott más kiutat ebből, melynek eredményeképp mindhárman – Snel mestert is beleértve – megúsznak a mai nap előre láthatóan „kalandos” eseményeit.

- Majd meglátjuk – felelte dacos mosollyal az arcán, majd sarkon fordult és megindult a kijárat felé a szelíd lépteinek heves kopogása kíséretében. Elvégre nem tart túl sokáig az a manőversor, már épp ideje volt útnak indulni.

A Chimera sebesen suhant be a csillagromboló hatalmas hangárába, melybe a C90-es így is alig tudta ütközésmentesen bepréselni magát, James igazán találhatott volna kisebb hajót is a feladatra. Minden esetre úgy tűnt, ez is megteszi. A továbbfejlesztett pajzsai remekül állták a hangárban tartózkodó, az események előtt még mindig döbbenetesen álló rohamosztagosok

megannyi halálos erejű lövését. Lézerei pedig méltán viszonozták a tüzet, fenekestül felfordítva, s – ami a legjobb – tűzbe borítva fedélzetét. Így ugyanis a két bátor Jedi könnyedén le tudott szökkeni tetejéről – ahová az egyik vészhelyzeti zsilipen át jutottak –, és a lehető legkisebb ellenállásba vetni magát, erősen hadonászva kardjaik kékesen és zöldesen izzó pengéjével. Persze még így is húszan állták körül őket.

Lyn ekkor belátta, hogy tényleg nem volt olyan jó ötlet vele menni, ez tényleg sok neki, de szerencsére a társa még a vártnál is jobban boldogult a feladattal. Könnyű szerrel hátrított valamennyi felé érkező lövést, miközben a baljából indított erőlkésekkel taszította félre a kék bőrű twi'lek életére törő klónok többségét. A maradékkal pedig már a lány is boldogult.

Ennek köszönhetően másodpercek alatt elintézték a körülöttük álló birodalmiakat, majd tűntek tova sietősen a folyosók rengetegében, mielőtt még a többiek is idecsődülhettek volna. S a szürke, füsttel teli folyosókon már közel sem volt olyan nehéz dolguk, az ellenséges katonák teljesen el voltak vágva egymástól – a kommunikátoraik most, a félhomályban és mindenféle térkép és egyéb segítőeszköz nélkül szinte semmit sem értek.

Azonban két, céltalanul bolyongó őrbe csak belebotlottak, Lyn pedig már elő is rántotta volna fényszablyáját, hogy lesújthasson rájuk, de Skywalker inkább csak – a lány akciózását megelőzően – hátra lökte őket. Olyan erővel, hogy éppen csak eszméletüket veszthessék, így is elég társuk életét oltotta ki a mai nap folyamán. Ám hamarosan újabb problémába ütköztek.

- Van fogalmad róla, hogy mégis hol lehet? – törte meg a twi'lek a negyed órás bókklászt övező csendet. Most fordultak meg harmadszor ugyanazon a fedélzeten és esküdni mert volna rá, hogy itt már korábban is megfordultak, nem egészen három perccel ezelőtt.

- A börtönblokkban – vágta rá James, mintha mi sem lenne természetesebb.

- De melyikben? Ez egy elég nagy hajó – már ami megmaradt belőle – több cellasor is van rajta, a romboló átellenes oldalain elhelyezve.

- Épp ez a probléma – hiába bújta át a tervrajzokat az utat megelőzően, ilyen körülmények között sehogyan sem tudta felidézni azokat, egyszerűen elveszett a csarnokok, kabinok és folyosók szövevényes hálózatában. De a legaggasztóbb az, hogy nem is érzik a Jedi jelenlétét.

- Akkor váljunk szét, úgy gyorsabb – javasolta a lány, persze ez azzal jár, hogy neki egyedül kell majd végiggrambóznia magát a fél hajótesten, ha rosszul sülné el valami. Ennek ellenére mégis hajlandó volt vállalni a kockázatot. Inkább, mintsem itt öregedjenek meg.

- Hát jó – egyezett bele Skywalker egy mély sóhajtást követően. – De ne feledd, én megmondtam... – fejezte be mondandóját, majd a hajó másik oldala felé vette az irányt. Azt jóval veszélyesebbnek vélte az Erő egyre erősödő, hangtalan kiáltásainak köszönhetően.

Tehát nem volt kérdés, hol a helye.

Nem sokkal azután, hogy tovatűnt a folyosók szövevényes, végeláthatatlan rengetegében, különös meglepetés érte, ugyanis ha haloványan is, de érezni kezdte Snel mester jelenlétét. Különös, hogy eddig nem tudta, minden esetre már igazán nem akart a legújabb baklövésén problémázni, ehelyett azonnal a kérdéses cella felé vette az irányt.

S méterről-méterre erősebben érezte a fogva tartott Jedi jelenlétét. Nem telt néhány percnél többre, hogy kék szempárja kékesen izzó pillantásával is megpillanthassa a nőt, kinek még mindig két jól megtermett – az elmetrükköre bizonyára immunis – rohamosztagos őrzi zárkáját. Vagyis őrizte, ugyanis Skywalker ekkorra már a falhoz is kente őket, s tán most valamivel nagyobb erővel a kelletnél. A katonák ugyanis egy szempillantás alatt életüket vesztették a fallal való meglehetősen agresszív találkozásuk folyamán.

- James? – hitetlenkedett Tia'ra, amint az edzett férfi alakja kirajzolódott zöld szemének már szinte reményvesztett tekintete előtt. Aki egyből látta, hogy ez a mentőakció rizikósabb lesz a vártnál, mivel Cade lövése jóval följebb érte a nőt, mint Lyn esetében. Szemmel láthatóan a mester még mostanra is csak alig tudta enyhíteni fájdalmát, kizárt, hogy a saját lábain hagyassa el a roppant csillagromboló fedélzetét.

Viszont, a legnagyobb meglepetésére, a zárka – feltehetően, sőt biztosan külön energiaforrás által működtetett – energiamezeje szakszerű deaktiválása – tehát fénykarddal való szétverése – után a nő mégis csak felegyenesedett. És minden fájdalom ellenére, ha botladozva is, de a saját lábán hagyta el a helyiséget, majd egy bólintással fejezte ki háláját.

- Sietnünk kell – szólalt fel rövidesen, amint Jamesel megindultak a hajó túloldala felé.

- Igen, utol kell érünk Lynt, nehogy eltévedjen – egészítette ki a togruta mondandóját, miközben egyre csak a lány jelenléte után kémlelte az Erőt, de különös módon sehogyan sem tudott ráakadni. Mintha valaki leárnyékolta volna a romboló azon térfelét.

- Nem utolérünk kell, megmentenünk... – nyögte ki Snel mester fájdalmasan, szemmel láthatóan nehezebbre esett a járás, nemhogy közben történő folytonos eszmecsere.

- Hogy érted? – fordult oda hozzá kíváncsian Skywalker. Lehet, hogy Lyn nem épp a legerősebb, vagy legbátrabb, vagy épp legmegfontoltabb Jedi lovag, de néhány kósza klónnál nem igen ütközhet nagyobb ellenállásba ezen, szinte már kietlen csillaghajó fedélzetén. Azok pedig még neki sem jelenthetnek problémát, ugye?

- Dex... itt van – ekkor kikerekedett a férfi tekintete, mintha csak egy holt szellemet látott volna szemével a régmúltból.

- Dex? Azt hittem meghalt Myrkr felett, még négy évvel ezelőtt.

- Mind azt hittük...

Hevesen záporoztak a vörösesen izzó lézernyalábok Myrkr tűz szabdalta talaján az odalent harcoló megannyi bátor katona lézerkarabélyai által, azonban most már fordulni látszottak a dolgok. Bár az elején úgy tűnt, ez egy elsöprő köztársasági győzelem lesz, most mégis a birodalmiak voltak túlerőben. Tudták, hogy ők következnek ezen planéta után. S ha most nincs a két bátor Jedi, kik fényszabályáikkal állják a megannyi záporozó lövés útját.

Már jóllehet az egész szakasz odaveszett volna, a nem sokra mellettük megállapodó, apró úralkalmatossággal egyetemben, mellyel hőseink is érkeztek. Jól jöhet még, ha netán kereket kellene oldaniuk, s most nagyon úgy nézett ki a helyzet. Bár a mester és önféjű tanítványa daliásan helytállt még, egyre csak hullottak az emberek. Mindez azonban Dexet koránt sem érdekelte, túlságosan elvakította most a harc heve, hogy egyáltalán észrevehesse.

- Vissza kell húzódnunk! – figyelmeztette Tia'ra sokadszorra növendékét, de az továbbra is csak töretlenül dacolt az Birodalom lézereinek mind hevesebb áradatával, szinte elképesztő pontossággal visszapatintva azokat. Még Snel mestert is meglepte ezt, azt hitte, már tudja mire is képes túlkoros növendéke. Ez a teljesítmény még őt is meghazudtolta.

- Felesleges, mester. Még bírok velük – jelentette ki büszkén, mintha ez valami rendkívüli, tisztelendő dolog lenne, de épp az ellenkezője. A Sötét Oldal jellemvonása.

- Lebombázzák a kanyont, nem érted meg! – harsogta a nő haragosan immár sokadszorra, s végre Dex is vette a lapot, de különösképp reagált rá.

Ugyanis mintha megállt volna az idő körülötte, úgy állt most egyhelyben, döbbszent tekintettel. Bármilyen kíméletlennek és vakmerőnek is tűnt néha, lelke mélyén tudta, hogy mi a helyes. Ezért földbe gyökerezett a lába ennek hallatán, még a kardját is leeresztette. Nem törődött a felé egyre csak záporozó lövésekkel, melyek csupán centikre suhantak el a feje felett, hirtelen az egész világ fenekestül felfordult körülötte.

Egyszerűen nem hitt a saját füleinek.

- De... hatvanezer civil van odalent... – hebegte döbbenetében. – Az nem lehet... – ekkor Tia'ra kénytelen volt megragadta karját, hogy visszaránthassa a tűzvonalból. – Mester... hogy lehetséges ez?

- Leküldik a Chimerát, egy kifejezetten ilyen célra átalakított C90-es korvettet. A beépített álcázás észrevétlenül jutítja be a légkörbe, kis mérete miatt pedig nem találhatja el a környék légvédelme. Viszont a ledobásra kerülő robbanóanyag az egész kanyont eltörli majd a föld színéről, szóval siess! – ekkor azonban dühödte vált Dex tekintete.

- De hát odalent civilek vannak! Mi nem bombázzuk a lakosságot, ez nem a mi utunk... tennünk kell valamit! – folytatta értetlenkedését, mellyel különösen magára haragította mesterét. Most nem csak a saját, de valamennyiük életét tette kockára.

- Nézd, nekem sincs ínyemre. De ha nem küldik a bombákat, az egész rendszert elveszítjük. Most már ez a mi módszerünk, és neked a padawanomként teljesítened kell az utasításaimat, világos! – rivallt rá a nő már szinte fenyegetően. De nem harag volt ez, vagy pusztá indulat, a szeretetből fakadó aggodalma vezérelte.

- Nem! – ordított rá Dex, teljesen kikelve önmagából. – Nem hagyom, hogy hatvanezer embert mézáróljanak le a szemem láttára. Én nem ezért harcoltam ennyi éven át, nem ezért csatlakoztam a Rendhez. Nem, mester... ezt nem hagyhatom!

- Dex, térj már észhez! Ez nem a mi dolgunk, mi a béke őrei vagyunk, nem a háború istenei, ez az admirálisok asztala, és ők így döntöttek. Különben is, mit akarsz tenni?! Csak egy hajónk van, amivel azonnal el kell hagynunk a térséget, különben mind itt halunk meg! – azonban Dex sem most, sem a mestere további szólólgatására sem tért észhez.

Egyre csak egyetlen gondolat, egy érzés járta át elméjét, mely szinte már élete törvényévé vált az idők folyamán. S ezért a hangok egyre csak azt sugallták elméjében, hogy ez nem történhet meg, nem hagyhatja, hogy végbemehessen. Ezért nem tett, nem is tehetett mást, mint behunyta szemeit, majd egyetlen utolsó mondatot sugallt neki.

- Sajnálom... mester – majd hirtelen felnyitotta szemeinek haragos tekintetét és egy iszonyatos erejű erőlködést indított Snel felé, kit olyannyira meglepett a pusztá tény, hogy még erre is képes növendéke, hogy képtelen volt bárhogyan is hárítani.

S rongybabaként vágódott az egyik villám – vagy sokkal inkább heves lézertűz – sújtotta fa törzsének. Azonnal elvesztve eszméletét, de a lekkuiból ömlő rengeteg vér özöne által könnyedén úgy tűnhetett a körülöttük sorakozó köztársasági harcosok számára, hogy már életét vesztette. S ezért nem volt csoda, hogy egyikük sem mert ellenszegülni, mikor elhangzott a soron következő, szinte már nyilvánvaló kérdés:

- Akad még ellenvetés?

Tiara csak hosszú percek elteltével nyitotta fel ismételen zöldesen ragyogó szempárját. Egyedül volt már, mind az emberei és mind az utánuk eredő rohamosztagosok halottnak hitték, majd magára hagyták, sebesen elmasírozva mellette. A sok vérnek és a megannyi, a tarkóján lüktető fájdalomnak köszönhetően már ő is azt hitte, hogy az utolsó pillanatai ezek.

Azonban az Erő merőben mást sugallt neki, a közelgő bombákra figyelmeztette. Ugyanis ekkorra már a Chimera jól kivehető volt az égbolton, tisztán látszott hosszúkás hajóteste, de emellett különös meglepetés érte. Egy másik, jóval kisebb hajó cikázott mögötte, sebesen kerülgetve a C90-es lézereit és ádázul viszonzva a tüzet. Dex jó pilóta volt, tehetséges a maga nemében, – a saját hajójukat könnyedén felismerte.

S a tény, hogy több mint elég ideig kerülgethette a megannyi vörösösen izzó lézernyalábot, hogy áttörhesse a „sajátjánál” jóval nagyobb hajó energiapajzsát, valamint komoly károkat tenni ellenfelében, még mielőtt benézte volna az egyik hajmeresztő manővert, alátámasztani látszott állítását. Hiába történt, ami történt, tette Dex azt, amit tett az imént. Tia'ra mesternek a szíve szakadt meg, amikor is tanítványa kicsiny hajója megannyi láng közepette csapódott a talajba, majd mikor egy heves, szívbemarkoló robbanás hasította keresztül Myrkr levegőjét.

De megcsinálta, a sérült hajó már képtelen volt a megfelelő magasságban és szögben ledobni a bombákat, így a kapitánya következetesen úgy döntött, hogy még csak meg sem próbálkozik vele. Ehelyett a Chimera emelkedni kezdett, lefűjták a bombázást.

Megmenekült a sok ezer ártatlan ember.

Mikor jómaga és Skywalker a túloldalra ért, már rá kellett jönniük, hogy épp időben érkeztek. Ugyanis a szomszédos, szűk folyosón hevesen cikáztak már a fényszablyák. Tisztán

hallatszott még a kardok heves suhintásainak és az egymással való heves találkozásaik keltette szikrák éles moraja. Tehát Lyn, ugyan ha sikeresen ki is fogta az egyetlen Sithet a szektorban, – ismételttem – de még életben volt. Legalábbis ez idáig.

Ugyanis egy heves koppanás halasztott, majd minden elcsöndesedett.

- Lyn! – kiáltotta utána Skywalker, ahogyan befordult a sarkon, majd a földön fájdalmi közepette heverő twi'leket pillantotta meg szemeivel, amikor is az egykori Jedi növendék épp lesújtani készült rá a fénykardja kékesen izzó pengéjével. Nem volt ideje gondolkozni, nem is akart túl sokat, hisz az első pillanattól fogva tudta, hogy mit kell tennie.

A rövidesen útjára induló heves erőlkés hatására Dex egy szempillantás alatt hagyta el a talaj fémes ötvözetét, majd vágódott a szomszédos falnak, aztán esett vissza ismét a földre. Ugyan koránt sem vesztette eszméletét az irdatlan erejű lökéshullámnak köszönhetően, vagy szerzett súlyos, élete elragadásával fenyegető sérüléseket, de mégsem tápászkodott fel. Ehelyett csak mély, már szinte gúnyos nevetésbe kezdett, becsmérő szavai közepette.

- Gyerünk Jedik, mire vártok! Végezzetek velem, mint minden szerencsétlennel, aki csak az utatokba került... gyerünk James, tedd meg! – a férfi azonban leeresztette kardját, majd együtt érzően kezdte rázni fejét. Pontosan tudja, hogy mi történt aznap, Myrkr felett.

- Nem Dex, nem vagyunk mind olyanok, mint Odar, vagy Draka mester volt. Közel sem mindenki hajlandó megtenni azt, amit ők tettek. A Jedi Rend nem romlott, nem teljesen. Hogy ne csak üres szavakat, hamis ígéreteket hallj tőlem, most a parancs ellenére megkíméljük az életed. Sőt, magunkkal viszünk és egy új kezdetet ajánlunk neked – James ezen mondatát csak gúnyos nevetés övezte Dex részéről. Tudja, hogyan működik a rendszer.

És hogy pontosan mit is jelent ez számára. Skywalker még ha igazat is mond, nem ítélkezhet sorsáról, az a Tanács döntése lesz, az pedig a köreikben mind hevesen kibontakozó romlás melegágya. Ha odamegy, minden bizonnyal halálra ítélik, s nyilvános kivégzés vár rá. Más kiutat kell találnia, még hozzá gyorsan. Ekkor pedig ez kellemes meglepetés tűnt fel neki, még most is tárva-nyitva állt a folyosó valamennyi fémajtaja.

- Új kezdetet?! – nevetett fel önelégülten. – Mégis minek kezdenék mindent előről, amikor már így is otthonra leltem? Egyáltalán miért állnék ismét a Köztársaság oldalára, tudván, hogy semmivel sem különb a Birodalomnál?!

- Ez egyáltalán nem igaz, megtévesztettek Travis hazugságai, akárcsak Reát. Mégis mit gondolsz, a Sithek miért engedték meg, hogy köztük lehess? Csak kihasználnak, hogy a saját céljaikra használhassanak fel, akárcsak őt. Hát nem veszed észre, hogy mi történik?

- A saját akaratomból álltam közéjük, akárcsak Rea. Rádásul senki, még maga Travis sem tudja, hogy ki vagyok valójában – folytatta mondandóját, miközben teljesen észrevétlenül csúsztotta be bal kezét egyenruhája hátsó zsebeinek egyikébe. – És ti vagytok azok, akik nem látják, hogy mi történik körülöttetek. Az a Köztársaság sosem rendelte volna el Yaga Minor megszállását, sosem hagyta volna, hogy egészen Koréliáig nyomuljon az ellenség, tudván, hogy addig milliárdok halnak meg, miközben a flottája kétharmada bujkál a galaxis szélén...

- Egyébként, én is jól vagyok – csattant fel Lyn, miközben feltápászkodott a talajról. Igen csak megfélelkeztek róla idő közben, s minden valószínűség szerint még most sem vették észre, annyira lekötötte őket Dex beszéde. Mely kizárólag csak időhúzásképp szolgált.

- Az a Köztársaság – folytatta Dex zavartalanul mondandóját – melynek felesküdtünk a védelmére és évezredek át harcoltunk érte, már rég elpusztult. Semmivé vált a Szenátus nagyra vágyó politikusai által, akik kényük-kedvük szerint akartak újfent rendelkezni a teljes galaxis felett. Elhamvadt az admirális kétségbeesett lépései és a Jedi Rend „nagyjainak” rendszeres közbeavatkozásainak köszönhetően. Mert még ti, Jedik sem elégedtetek meg a hatalmatokkal, mindenáron be akartatok szólni mindenbe. És nektek köszönhetően a drága Köztársaság semmi más, mint egy jelkép, egy üres szimbólum – fejezte be mondandóját, már minden készen állt tervéhez.

- Nem, tévedsz Dex – szólalt fel Snel mester, hangjában érződtek testi és lelki sebeinek iszonyatos fájdalmai. – A Birodalom kényszerített rá, hogy tegyük, amit tennünk kellett, a béke érdekében. Mi pontosan ezt akartuk elkerülni Myrkr-el, hogy a hadjárat még időben végbemehessen, hogy a birodalmiak képtelenek legyenek felocsúdni, de kudarcot vallottunk. Travis túl hamar és túl keményen csapott le ránk a Ryloth felett, most pedig olyan döntések meghozatalára készíttet minket, melyeket századokra, ha nem ezredekre megbánunk majd. De ez nem változtat a tényen, hogy a Birodalom felelős mindenért – ezt ismét kacaj kísérte.

- A Birodalom?! Még ránk fogjátok az egészet? De persze, ez mindig is így volt, minden egyes háborúval. Kell valami az egyik félnek, hát háborút szít, hogy elvehesse, de sosem ő kezdi azt, nem hivatalosan. Most is addig nyomultatok előre, oly sok birodalmi rendszert „szabadítottatok” fel, azáltal, hogy porig romboltátok őket, hogy ellentámadást indítsanak, a teljes összeomlást megelőzve. De ezzel még semmi gond sem volt, ha jól emlékszem, tisztogatásnak neveztétek, nem Travisig. Aztán fordult a kocka, s az üldözöből, üldözött lett. De ez nem változtat a tényeken, ti provokáltátok ki a háborút, magatokra zúdítva mindezt.

- Talán – szólalt fel ismét James Skywalker. – Ez nem a mi asztalunk, és nem is mi fogjuk eldönteni. A győztesek írják a történelmet, sosem az, akinek igaza van. Ezzel ennek a vitának vége, épp ideje már döntened, Dex. Velünk jössz és élhatsz, vagy maradsz és meghalsz? A te döntésed, de javasolom, térj vissza közénk, mi visszavezetünk a korábbi ösvényedre.

- Kizárt – vágta rá gondolkodás nélkül. – Én most már a Birodalmat szolgálom, az itt élők a barátaim, s a testvéreim. Én pedig harcolok, és ha kell, meg is halok értük – ekkor egy hődetonátort húzott elő hátsó zsebéből, majd a folyosó közepére gurította azt, egyenesen Skywalker orra elé. Mind tudták, hogy ez nem tréfa, és mind hevesebb ketyegése közepette próbáltak minél messzebb húzódni a helyiségtől, még Tia'ra is egy atléta sebességével suhant tova a fedélzet folyosóinak szövevényes áradatában.

Majd egy hatalmas robbanás hallatszott mögüjük, mindent elsöpörve.

Hevesen süvített végig a szél a hamuval teli, izzó talaj felett. Mostanra már véget ért az ádáz ütközet, s a birodalmiak felé billent a háború ingatag mérlege. Dex pedig nem győzte áldani a szerencsését, ugyanis komoly sérülések nélkül sikerült átvészelnie az ugrást, melyre nem sokkal hajója becsapódását megelőzően szánta el magát, de így is közel negyven métert zuhant az izzó, porig rombolt talaj felé, de már frissen záporozó eső enyhítette annak sebeit.

Azonban bármilyen erősnek és szerencsésnek érezte magát, bármilyen akaratos és vakmerő is tudott lenni, tisztában volt a ténnyel, hogy esélye sem lesz a közelgő birodalmi csapatok ellen, kik most sebesen közelítettek felé, ismételten átfésülve a lézertűz szabdalta terepet. Dex érezte, hogy nem bír el az orra előtt húzódó lejtőn egyre csak felfelé baktató, legalább harminc rohamosztaggal és a mögöttük osonó tankkal, valamint az azt kísérő lépegetővel, és az azt kísérővel, s az a mögött haladóval. Más megoldást kellett találnia.

Szerencsére közel sem volt egyoldalú az ütközet, még itt, a csatamező félre eső részén is bőven akadtak birodalmi holttestek, csupán némi sietségre volt szüksége, hogy megtalálja és magára is öltse a szükséges páncéllemezeket. Rövidesen meg is pillantotta két, a sárba heverő rohamosztagos holttestét. Egyiküket a fején, másikukat a mellkasán érte a halálos lövedék, tehát álcáját könnyedén összehozhatta vértjeikből, már ha elég idő állt rendelkezésére.

Ebből a szempontból is rendkívül sikeresnek mondhatta magát, ugyanis már a jellegzetes, fehér sisakot öltötte magára, amikor is felért a klónkatonák első csoportja és az egyikük – feltehetően az osztagparancsnok – felé emelte kék szeméinek kíváncsi pillantását.

- Azonosítsa magát! – förmedt rá haragosan, egyértelműen gyanakodott a kilété illetően. – Miért nem válaszolt a hívásainkra? – melyek már történetesen félórája harsogtak a csuklójára csatolt kommunikátorán keresztül.

- Nevil vagyok – nyilvánította ki az első elfogadható álnevet, mely felmerült tudatában. – Ennek az osztagnak voltam a tagja, de amint látják, már nem maradt valami sok belőle.

- Nevil? Még az életben nem hallottam ezt a nevet. Az azonosítószámát!

- Honnan tudjam?! – ekkor tucatnyi lézerkarabély meredt felé a pillanat hevében. – Nézd, – próbálta „Nevil” nyugtatni a kedélyeket – néhány órával ezelőtt egy dühödt vuki ugrott elő a mögül a bokor mögül és valami iszonyatos erővel vágott fejbe. Csak most tértem magamhoz, nem tudtam felelni a hívásokra, és még annyira zúg a fejem, hogy azt sem tudom, hol vagyok, hát még a komplett azonosító sorszámomat...

- Hát jó – felelte a klón közömbösen, majd a mellette álló felé fordította tekintetét. Olyan nincs, hogy egy beszivárgó ennyire közönséges fedősztorival álljon elő. – Vigyék fel a hajóra, ott gondoskodnak a megfelelő orvosi ellátásról!

- Szerinted Dex túlélte? – fordult oda Lyn, Skywalkerhez, miközben már hosszú percek óta szelték az űr hidegét az egyik szűkös mentőkabinban. Ugyanis a Chimerát képtelenség volt még egyszer belepaszírolni a romboló hangárába – hát még ismét eljutni oda –, s ez volt az egyetlen kivitelezhető megoldás a jelenlegi helyzetükben.

- Képtelenség, még mi is alig úsztuk meg, pedig már az aktiválásakor talpon voltunk. Még ha hirtelen fel is pattant, amit kétlek, sehogyan sem tudott volna idejében kiérni a detonátor hatósugarából – felelte a férfi vegyes érzelmekkel. Mégis csak Tia’ra Snel mester egykori tanítványa vesztette életét, oly sok más emberrel egyetemben.

- Azt érezném – tette hozzá a togruta. – Ösvényeink még keresztezik majd egymást, ebben biztos vagyok... – ekkor végre idetalált a már régóta a környéken köröző, álcázásban lévő hajójuk és felszedte a kicsiny mentőkabint. Ugyan a Chimera robotpilótájának még bőven akad tanulnivalója manőverek és precizitás terén:

Az időzítése már szinte tökéletes.

Darth Raven